

ЗАЄЦЬ, ЯКИЙ ПЕРЕМІГ КИТА І СЛОНА

Трапилось так, що в один із вечорів заєць вирішив обстежити морське узбережжя. Там він із задоволенням пообідав ніжними зеленими водоростями і солодко задрімав, але його розбудили чийсь голоси. Біля великої скелі слон розмовляв із китом. Заєць, звичайно, підкравсь якнайближче і почав підслуховувати.

— О великий слоне,— урочисто вимовив кит,— немає на суші звіра більшого і сильнішого за тебе, і немає нікого в морі більшого і сильнішого за мене. Давай створимо спілку і станемо повелителями суші й моря! Тоді всі будуть боятись нас, а ми — нікого!

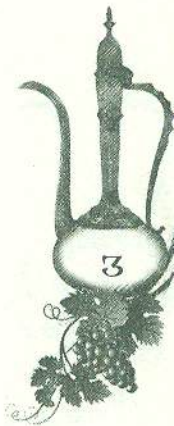
Слону ця пропозиція здалась привабливою. Справді, дуже приємно, коли будь-які твої побажання відразу виконуються іншими!

— Згоден,— сказав він.— Хай буде по-твоєму.

Задоволені один одним, слон і кит вирушили у дорогу, а зацікавлений заєць злякано прошепотів: «Нам усім загрожує велика біда. Не можна дозволити, щоб ці двоє захопили владу. Спробую переконати їх, що сила нічого не вирішує!»

І хоробрий заєць подався до лісу, а по дорозі придумав, як посварити двох велетнів і відстояти свободу своїх побратимів. Він скликав найвірніших друзів і, повідавши про змову слона і кита, попросив: «Принесіть мені міцну і довгу мотузку, і тоді ви на власні очі побачите, що буде далі!»

І зайці слухняно виконали його повеління. Потім він розшукав кита і звернувся до нього вкрадливим тихим голосом:

— О повелителю морських жителів! Немає сильнішого і величнішого за тебе! Чи може слабкий уклінно попросити в тебе допомоги?

— Чого просить слабкий і нікчемний? — поважно поцікавився кит.

— Розумієш, моя корова загрузла в розмоклій глині; у мене надто мало сил, щоб її витягнути. Чи не вважатимеш ти за зухвалість, якщо я попрошу дозволу прив'язати мотузку до твого прекрасного могутнього хвоста?

Трохи поміркувавши, улещений кит відповів:

— Гаразд, я даю згоду.

А спритний заєць, швидко прив'язавши до китового хвоста один кінець мотузки, сказав:

— Дякую, повелителю. Але це — лише півсправи. Побіжу я тепер і прив'яжу інший кінець до шиї моєї дурної корови. А коли я затрублю в ріг, зволь потягнути мотузку з усієї сили, на яку ти спроможний.

І кмітливий заєць помчав чимдуж до слона, якому, у свою чергу, жалісно повідав історію про корову, що загрузла, і шанобливо запитав:

— Чи не допоможеш ти слабкому і нікчемному врятувати його годувальницю? Інакше він просто помре від голоду!

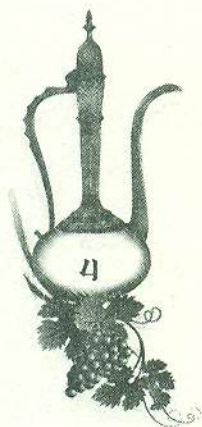
— Чого хочеш ти від мене, слабкий і нікчемний? — подумавши, поцікавився слон.

— Чи не дозволиш ти мені прив'язати до твого могутнього хобота кінець мотузки? Тобі треба тільки раз смикнути, і мою нещасну корову буде врятовано!

Слон велично нахилив голову на знак згоди і завмер, чекаючи сигналу.

А тим часом заєць із друзями зайняли позицію на пагорбі, розташованому посередині між китом і слоном. Довговухий хитрун високо підняв ріг і затрубив у нього.

Що тут почалось! Слон і кит із надзвичайною силою потягнули мотузку в протилежні боки. Але жодний із них

не зміг зрушити з місця навіть на півкроку. Чи треба говорити, що обидва велетні дуже розхвилювались?

— Ніколи не зустрічав такої важкої корови, — зітхнув слон. — Легше вирвати із землі могутнє дерево прямо з корінням!

Голосно заревівши, він напружився і потягнув ще з більшою силою. Це, в свою чергу, струсонувло кита, і він подумав: «Невже ця вперта корова надумала якнайглибше заритись у землю? Дарма, я її дістану!»

Він рішуче кинувся у глибини моря і рвонув міцну мотузку.

Це змагання велетнів тривало досить довго. Гіганти задихались від безсилої люті, а зайці, спостерігаючи за ними з пагорба, корчилились від сміху.

Зрештою слон, намотавши мотузку на хобот, зумів витягнути кита зі скаламученого моря. Але той, зібравши останні сили, знову пішов на дно.

Здавалось, це змагання ніколи не скінчиться, як раптом обопільна сила витягнула їх на берег і зіштовхнула могутніми лобами. Здивуванню велетнів не було меж.

— Ах ось як, це ти боровся зі мною, нікчемний повелителю риб! — гнівно проревів слон.

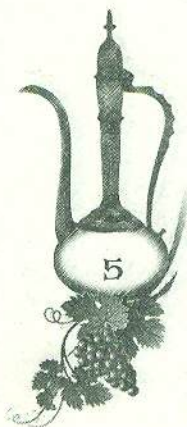
Але кит не залишився в боргу:

— Нещасний слабак, я покажу тобі, хто сильніший!

Тепер вони тягнули мотузку, борючись один з одним. Але розв'язка настала досить швидко.

Зайці й отямитись не встигли, як із гучним тріском міцна мотузка розірвалась і кит повалився в море, як величезний валун, а слон покотився, як апельсин, що впав із верхівки дерева. Зрозуміло, що дружба їх на цьому і закінчилась.

А зайці ще довго сміялись, згадуючи посоромлення двох силачів, які так і не стали повелителями всіх мешканців суші й морських просторів.

КІШКА І МИША

Відомо, що багато років потому кішка і миша жили в дружбі і злагоді на чудовому зеленому острові. Там водилося багато птахів — смачної їжі для кішки, — а миша досхочу наїдалась горіхів і каштанів, що падали з дерев. Але якось, прокинувшись уранці, миша пробурчала:

— Мені набрид цей нудний острів. Давай переселимося на материк!

— Але хіба ми зможемо подолати море? — запитала обережна кішка.

— Запросто, — вигукнула миша. — Тільки й треба: змайструвати човен!

Вона відразу притягла величезний шматок дерева і своїми гостренькими зубками вигризла в ньому зручну нішу: якраз для них обох. Розташувались у цьому незвичному човнику, кішка і миша відважно попливли по хвилях.

Незабаром друзів здолав голод. Але, збираючись у дорогу, вони зовсім забули про їжу! Тепер їм тільки й залишалось: заснути, щоб не думати про порожні шлунки. І, уявіть собі, кішці це вдалося! А хитра миша, поки її супутниця спала, потихеньку гризла дно дерев'яного човна, і голод відступав. А якщо кішка на мить розплющувала очі, миша робила вигляд, що солодко і міцно спить. Зрештою вона прогризла в човні дірку. Вода заповнила ветхе суденце, і воно повільно пішло на дно. Легковажні мандрівники опинились у воді, чого терпіти не могла кішка.

— Я з'їм тебе, дурна мишо! — прошипіла вона, розгнівавшись.

— Тобі доведеться потерпіти, поки ми допливемо до берега, інакше ти потонеш. А з'їсти мене ти зможеш, коли ми випливемо, — пропищала підступна миша.

